

васалъ и агониченъ владѣтель¹⁾. Жалкото това шествие, собствено погребална процесия на българската независимостъ, по пътя отъ Никополъ за Таузли, ще е минало прѣзъ Сливенъ. Тоя пътъ е билъ най-краткиятъ по посока отъ Никополъ за подъ Сливснъ, още по-вече, че Хамеръ пише, какво Демиркапийскиятъ проходъ водѣлъ за Търново, Никюпъ (Nicopolis ad Halmum) и Свищовъ. Но което е по-важно, Мурадовиятъ лагеръ при Таузли е билъ подъ самия Сливенъ, и, слѣдователно, срѣщу устието на Сливенскитѣ проходи, а не срѣщу това на Мараша или Чалжкавакъ. Липсватъ ни подробности за да илюстрираме една отъ най-плачевнитѣ сцени изъ срѣднебългарското минало.

Най-важниятъ за насъ тукъ въпросъ е: какво става съ Сливенъ прѣзъ врѣме похода на Али Паша срѣщу Шишмана и слѣдъ тѣй направенитѣ операции между него и Търново? Въпросътъ е мжченъ, защото прѣди всичко ни липсватъ какви и да е данни, които да загатватъ на книга за неговия край прѣзъ тия двѣ години: 1387 и 1388. Загатванията за минали прѣзъ тукъ войски, било подъ самия Али или помощника му, синъ на Тимурташъ, сж неясни. Остава да се обърнемъ къмъ оскъжднитѣ прѣдания и самитѣ слѣди отъ срѣдновековното минало на града. Прѣди всичко, съ падането на Търново и главнитѣ Шишманови крѣпости въ сѣверна България, недопустимо е Сливенъ да се е върналъ и слѣдъ това фактически въ български рѣцѣ. Ето защо, нека още отъ тукъ забѣлѣжимъ, че при вѣроятността, щото Шишманъ да е миналъ прѣзъ Сливенъ на пътъ за Мурадовия лагеръ при Таузли, той ще е съгледалъ върху кулитѣ на Сливенскитѣ крѣпости вече развяващия се турски бунчукъ, ако не и развалини²⁾. Х. Калфа, който е идвалъ въ Сливенъ и се е възхищавалъ отъ него,

¹⁾ Годината на идването на Шишмана като робъ между Сливенъ и Ямболъ е 1388 г. или най-късно началото на 1389 г. Датата 1390 г., както е въ Hammer-Hellert е невъзможна, защото както се знае Мурадъ падна на Косово поле още въ 1389 г.

²⁾ Български знамена и други трофеи ще се намѣрятъ пакъ въ Ц-дъ, въ тѣй нарѣченото Кю тю пхане, дѣто въ окадени стаи подъ рѣждясали ключове се пазятъ разни „парцали“ и „желѣза“, считани даже отъ турцитѣ за свѣтини, защото сж попрѣскани съ кръвта на тѣхнитѣ „правовѣрни“ прадѣди.